

Viola Elo

VIIMEINEN
PISARA JA
PUNKIN PUREMA

Viimeinen pisara
ja
punkin purema

© 2019 Viola Elo

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-3038-6

Viola Elo

**Viimeinen pisara
ja
punkin purema**

1.

Sinä päivänä tapahtui kolme asiaa.

Isä erotettiin töistä, alakerran parveke syttyi palamaan, ja Hemppu varasti Alepasta.

Minulla oli aamulla ripuli ja äiti sanoi, että voisin jäädä koulusta pois. Näin minulle tarjoutui ihan eturivin paikat. Istuin Miksu sylissä keittiön pöydän vieressä ja pillillä imien join keltaista jaffaa. Glurkk, glu-urkk! Se kuulemma jysäyttää äkkipäätä lieruvan kakan ensin koviksi kakkäröiksi ja sen jälkeen tukeviksi pötiköiksi. Arvelin, että juoman määrä vahvistaa pökälöitten joutuisaa tanakoitumista.

Siihen tyhjen pullojen ja päästään löysiksi pureskeltujen pillien maailmaan ilmestyi ensin isä ja viskasi salkkunsu keskelle keittiön pöytää niin, että pullo keinahti nurin ja loro lirisu lattiulle.

– Mun jaffa, kirkaisin, mutta isä ei kuullut mitään. Hän haroi tukkaansa jäykistynein sormin ja työnsi salkkuaan vielä hiukan etäämmälle, jolloin koko pullo kieri alas ja liemi lainehti lattiulla. Äiti ei sanonut mitään vaan veti ja **veti** ja **veti** sormin poskiaa. Naamasta tuli venyvää pullataikinaa. Hyi!

– Olen työtön, ja isä korosti sanaa, – **TYÖTÖN**. Ääni keinui. Iskästä tulisi hyvä räppäri, vaikka hiukan sanoja voisi lisätä.

– Työtön...minusta. Työtön! **Työtä vailla. Minä!**

Isä varmasti uskoo oppiin, jonka mukaan kertaus on opintojen äiti. Kolmannella kerralla tulin täysin vakuuttuneeksi hänen työttömyydestään. Äiti jätti kirkuvan punaisen naamansa rauhassa toipumaan ja ryhtyi vanuttamaan käsiään. Hän hieroi niitä edestakaisin ja paineli välillä yhteen puristetulla nyrkeillä vatsaansa.

– **Hyvänen aika**, valitti hän aina välillä, – **hyvänen aika, hyvänen aika**, hyvänen aika, hyvänen aika..., kunnes ääni hiipui ja lensi ulkoavaruuteen..

Isä korkkasi kiireesti jääkaapista kaljapullon ja lorautti sen suuhunsa noin vain, yks kaks ja pyyhki kämmenensä selkäpuolella suutaan.

Punertavanruskea rusettimarsuni Miksu hyrisi tyytyväisenä sylissäni. Mietiskelin ja rapsutin Miksua. Isän työttömyys on kivaa. Nyt hän ehtii lähteä kanssani marsunäyttelyyn ja koiranäyttelyyn ja katsomaan, kun talleilla ratsastetaan. Turhaan äiti käsiään vatkaa. Isä joutaa imuroimaan ja käymään kaupassa. Äidille jää aikaa suunnitella kirkkoktekstiilejään.

Isä vilkaisi kelloaan. – Vasta kymmenen, huokasi hän. – En jäänyt sinne notkumaan, ja nappasi toisen kaljan, mutta viivytteli sen avaamista. – Sanoivat, että hyvä niin. Kahdenkymmenen vuoden jälkeen, ja isä sipaisi silmänurkkaansa, käveli parvekkeelle ja rojahti tuolille istumaan. Menin perässä ja laskin Miksun sen syliin. Aikuiset ovat hupsuja. Ei työttömyyttä kannata surra. Isä voi alkaa uusien juttujen suunnittelun.

Isä silitti Miksun karkeaa karvaa hajamielisesti, ja poskessa nyki lihas.

– Älä sure, sanoin ja silitin vuorostani isän poskea. – Muutetaan täältä pois, ja sinä rakennat meille talon

– Hmm, sanoi isä eikä näyttänyt yhtään innostuneelta.

– Mitä sinä niitä suret, jotka eivät sure sinua, ja tunsin itseni viisaaksi sen sanottuani. Isäkin hymyili ihan hiukan. Kai hän varoi itselleen kään myöntämästä, että tässä päivässä voisi olla mitään hymyilyttävää.

Äiti hätisti minut tuolilta pois, istuutui isää vastapäätä ja sivelivät varovaisin sormin tämän poskea. Hetken isä istui silmät suljettuina, kunnes nousi ylös ja meni notkumaan parvekkeen kaiteelle.

Äkkiä sen naama alkoi muikistella, nenä vääntyi ryppyihin, ja kaula venyi eteenpäin. – Kummallinen haju, se tyytyi sanomaan ja jatkoi nuuhkimista.

Pian se oli niin touhukkaassa toiminnassa, että työttömyyden mu-rehtiminen tyrehtyi tykkänään. Nenä sykkyrällä se etsiskeli tuoksun alkulähdettä, ja äitikin ryhtyi samaan hommaan. Molemmat kulkivat

peräkanaa pitkin parvekkeen reunaa ja nuuhkivat milloin ylempää, milloin alempaa. Aina parvekkeen päähän saavuttuaan ja kääntyessään he törmäsivät yhteen ja viipyilivät ja viipyilivät.... Hetken haistelivat toisiaan. Haukotuttavaa!

– Ei käry teistä lähde! kirkaisin kyllästyneenä. Pääh, että olenkin näihin isän ja äidin kutitushommiin tympääntynyt. Onneksi ne nyt rajoittuivat vain parvekkeen nurkkiin.

Lopulta isä kurkisti parvekkeen kaiteen yli alaspäin.

– Katsos perkelettä! Naapurin parveke on tulessa, se tuuskahti, vaikka ei yleensä kiroilekaan. Äiti oitis kurkistamaan, ja samassa se veti käden suulleen.

– Siellähän palaa, tuli vaikerrellen sormien lomitse.

Huh! Äidin aivot jauhavat tyhjää. Tuli ja palaa. Yksinkertaista minusta. Jos on tuli, niin on myös palo. Äidin aivot ovat kääriytyneet takkuiselle rullalle ja rulla on alkanut kutistua. Kohta se mahtuu nyrkkiin ja kukaties pian nenään räkäklönttien sekaan. Siitä ei sitten ole enää pitkä matka, kun äidin aivorulla on lintassa etusormen kynnen alla. Ja minä raukka olen vasta yhdeksänvuotias!

– Menen soittamaan yksityskakkoseen, ja isän tarmokkuus palasi ripeästi. Työttömyys tuntui eletyltä elämältä. – Ollaankohan alakerrassa kotona?

Seisoin Miksu sylissä ja yritin kurkistaa parvekkeen reunan yli, mutta äiti tempaisi tiukasti pois. – Ettet putoa!

Siitä alkoi huiске. Ensin tuli pihaan pillit vonkuen paloauto ja kohta toinen. Kolmannen saavuttua niitä oli mielestäni riittävästi, mutta paloautojen lisäksi paikalle tuli valot välkkyen ambulanssi.

Äiti ryntäsi soittamaan alakerran asukkaan ovikelloa, ja Miksu sylissä seurasin mukana. Rouva vauvansa kanssa oli sisällä.

– Onneksi en ollut vienyt Lindaa parvekkeelle nukkumaan, hän päivitteli ja ihmetteli samaan hengenvetoon, kuinka ihmeessä parvekepalo oli saanut alkunsa.

– Jennin kaveri., aloitin, mutta äiti pukkasi kyynärpäällään kylkeen

ja näytti olevan purskahtamassa itkuun. Ehkei sentään, sillä yleensä itkivät vain hänen kirkkotekstiilinsä.

– Onneksi te tulitte, nyyhki alakerran äiti, – olin vauvan kanssa nukumassa makuuhuoneessa, ja Lindan äiti purskahti täyteen itkuun.

Aikuiset itkivät ihan väärissä kohdissa. Eihän mitään pahaa ehtinyt tapahtua.

– Eikä meillä kukaan edes tupakoi parvekkeella, ja sen sanottuaan Lindan äiti kaappasi vauvan kainaloon ja kiirehti ulos. Hissiin ei ollut menemistä, joten alas kapusimme mekin pitkin portaita. Liityin pihalla seisoskelevien ringiin. Tönötimme takakenossa leuat kohti taivasta.

– Äiti, sanoin ja rahnutin Miksua.

– Niin, vastasi hän, vaikka ei näyttänytkaan kuuntelevan.

– Jennin kaveri poltti illalla tupakkia parvekkeella ja se oikein tähtäsi Lindan äidin parvekettä palavalla tumpillaan. Äiti katsoi pelästyneenä ympärilleen.

– Shhh, sanoi hän ja nosti sormen huulilleen.

– Vakuutus korvaa, jatkoin ja katsoin hämmästyneenä äitiä. – Monet kuulemma sytyttävät paloja ihan tahallaan rikkaaksi tullakseen, sanoin topakasti ja mietin samalla mikä meillä joutaisi poltettavaksi. Lukuisat tavarat nököttivät vuositolkulla kenenkään niitä hipaise-matta. Ajatus istuutui päähäni...Ensin vakuutus, sitten tuli, ja..... naks, *rabaa* tilille!

Äiti vain sihisi ja näytti niin syylliseltä kuin olisi itse heittänyt palavan tupakantumpin Lindan äidin parvekkeelle. Aikuiset ovat outoja! Haluavat kaikenlaista, mutta heiltä puuttuu suunnitelma.

Kohta isäkin liittyi uteliaisiin. Seisoimme ritirinnan kasvot kohti kuudennen kerroksen parvekettä. Äiti nykäisi isää sivummalle ja kuulin, kun hän sopotti huolestuneena tiuhaan tahtiin jotakin isän korvaan.

– No voi sun saa..., kuului isän sanovan.

Hän nosteli housujaan, niin kuin ne olisivat olleet ensimmäinen

asia, joka tarvitsi kohentamista. Kohta isä jätti housunsa rauhaan ja alkoi nyhtää korvanlehteään. Antaisi nyt housunsa ja korvansa olla. Ei niitä voi syyttää parvekepalosta. – Kai tumppi jäi parvekkeelle kytemään ja sitten lopulta roihahti palamaan. Isä näytti kiukkuiselta.

Palo saatiin sammutetuksi. Palomiehet heittelivät alas puoliksi palaneita parveketuoleja. Tuolit saivat seurakseen pöydän, maton ja muutamman pahvilaatikon, joissa oli lasten mustuneita leluja.

Tuskin isä oli tyhjentänyt uuden kaljapullon, ja äitikin juonut uudet kahvit, kun puhelin soi. Vastasin ja hiukan loukkaannuin, kun ei tämä ei-kukaan edes esittäytynyt minulle. Heti kysyi, onko isä tai äiti paikalla. Teki mieli vastata, että yksin asustelen. Vahinko, ettei ripuli vanhenna yhdeksänvuotiaan ääntä.

– Ei kai, kuului äidin pelästynyt ääni. Varmaan soittelijalla ei ollut mitään mukavaa kerrottavaa. Kehtasikin soittaa heti työttömyyden ja tulipalon jälkeen.

– Tottakai, tottakai, vakuutteli äiti. – Tulemme heti välittömästi mieheni kanssa käymään, ja äiti sulki sen suurempia selittelemättä puhelimen, liimasi huulensa kiinni, nyhtäisi isän mukaansa ja komensi minua pysymään paikallani. – Siinä!

– Ajattelin käydä marketissa ripuloimassa, huusin perään, mutta mitään eivät vastanneet. On suuri vääryys olla perheen nuorin.

Ei tuntiakaan kulunut, kun vanhemmat palasivat ja Hemppu heidän mukaanaan. Veljeni näytti yhtä aikaa uhmakkaalta, syylliseltä ja punaiselta. Sanaa sanomatta he kävelivät keittiöön, eikä minua nytkään kutsuttu mukaan. Isä kuului iskevän muutaman kerran nyrkin pöytään, äiti piti lakanan kokoista nenäliinaa koko ajan nenällään, ja Hemppu tuijotti sanaa sanomatta ikkunasta ulos. Jos ripulinen kakani olisi äkkiä jäätynyt, se olisi kovasti näyttänyt Hempun naamalta.

– Ei tämä ole kenellekään oikea paikka, huusi isä äkkiä isolla äänellä.

Tunsin, kuinka muutoksen tuuli kulki kohisten yli olohuoneen eikä pysähtynyt edes meidän parvekkeelle, joka ei onneksi ollut palanut.

2.

Muutokset kävivät sen jälkeen nopeasti.

Ne käärivät matot rullalle, pakkasivat kirjat lukemattomiin pahvilaatikoihin, nostelivat astiat muovisiin pakkauslaatikoihin ja asettivat mihinkään kelpaamattoman, mutta kaiken varalta säilytettävän roinan keskelle olohuonetta myöhempää lajittelua varten.

Hihkuin keskellä muutosta! Toivottavasti muutoksia osuu usein elämäni, sillä niihin on ihana rakentaa tunteita ja sokkeloita. Äiti ja isä olivat niin tohkeissaan, etteivät olisi mitään huomanneet, vaikka olisin muutoksiaan kuljettanut monilapsisen syyrialaisperheen.

Makailin muutoksessa tuoreen ruukkusalaatin kanssa, jonka näpistin Miksun ruuaksi. Muutos puhalsi ainakin 30 metriä sekunnissa. Siinä puhurissa ei kukaan yhtä ruukkusalaattia kaivannut.

Rakentelin mielessäni sokkeloista onkalistokämppeä. Sellaisia jännissä kirjoissakin neuvokkaat sankarit pystyttävät, kun he eksyvät tuntemattomiin paikkoihin: etäisille tähdille, meren pohjaan, pilvenpiirtäjien katoille ja yhä nopeammin sulaville jäätiköille. Ystävystyisin jääkarhuperheen kanssa ja pajaisin heidän vastasyntyntä karhupienokaistaan kasaamillani jäälautoilla päivät pitkät. Hupaisaa siellä olisi kölkiä! Paikka olisi mussumarsunikin onnela.

Vauh! Tässä muutoksen pähinässä jääkarhuperhe tuntui hiukan liian vaativalta mietittäväksi. Ties, vaikka ensi töikseen nappaisivat kitaansa ja pitkällä kielellään lipoisivat jalkapohjiani, ennen kuin kintut kokonaan katoaisivat niiden nälkäisiin vatsoihin.

Jätin Miksun pimeään koloon ja konttasin ulos. Etsin taskulampun, yhden ponikirjan ja ryömin takaisin. Ponikirjat ovat turvallista luettavaa. Poneilla on turpa ja ystävälliset silmät. Lampun valo kiilteli kirjan sivuilla. Harja hulmuten syöksyin kuunvaloiseen metsään. Oksat taputtelivat poskiani, mutta tukka tuntui tarttuvan johonkin. Läpikuultavat sormet ja hehkuvat luut! Kuusien sielut huusivat apua.

Aina ei tiedä, mistä kaikesta saa kiittää.

Kiitos ripuli. Ei semmoisen jatkuvan päristelyn kanssa voinut mennä kouluun. Siksi sain ihan eturivin paikan, ja vauhtia päivässä riitti.

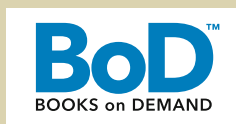
Ensiksi isä tuli kotiin naama nuutuneena. Oli saanut potkut. Toiseksi alakerran parvekepaloon oli syypää siskon likkakaveri tupakantumppeineen, ja kolmanneksi veljeni Hemppu saatiin kiinni myymälävarkaudesta. Se riitti! Isän nyrkki tässä pöytään, ja huusholli kaikui viimeistä pisaraa. Sitten me muutettiin. Maalle! Peräkylän reunamalle.

Yksi croksijalka luuli minua postivarkaaaksi. Koivunoksalla kinttuja räpsi ja potki perääni vaaleanpunaisia crocsejaan. Onneksi ystävällisillä ihmisillä on pehmeät reinot.

Söpö nelijalkainen ystäväni Miksu von Marsu on päivieni pelastaja, vaikka syökin toisinaan arveluttavia aterioita. Ai niin, taas esittely unohtui. Mä oon Erkkü.

ISBN: 978-952-80-3038-6

www.bod.fi

